

Karkó Ádám

November

November 1.

A rokonaim, ki tudja, merre járnak, a szüleim egyik fele külföldön él, a másik pedig olykor kijár a temetőbe. Valahogy ez a szokás nem jellemző rám. Mécsesem mindig van itthon, és emlékezni is tudok. Nem kell ehhez kötömböket látnom.

November 2.

Körbejártuk a Kunsthistorisches Museum-ot. Caravaggio kiállítás volt, lehidaltam.

November 3.

Pestig kényelmes az út Bécsből. Aztán az esztergomi vonaton már kevésbé. Feszélyezett a hangulat: vajon a bliccelő, felháborodott csürhe mikor ugrik neki a kalauznak? Pedig csak a jegyüket kérte.

November 4.

Semináriumi órák arról, hogy nem csak a gyerekekkel kell játszani, hanem a felnőttekkel is. Már mint pedagógiai céllal.

November 5.

Mikrotanítottam a *Szondi két apródját*, verstani sajátosságok kiemelésével. Azt mondták a szaktársaim, hogy nem volt rossz. Ez is valami, talán kitart pár évig.

November 6.

Victor Hugo *Hernani*-ját elemeztük. Vajon értékelhető történeti írásként?

November 7.

A Kopaszi-gátnál sétáltunk a kedvesemmel. Elég vagány hely. Csak a háttér van elrontva.

November 8.

Manere fortis. Hétről hétre jönnek a latin zárthelyik. A tanár sosem mondja ezt, de látom rajta, hogy ha vért kell szarni, akkor ez van. És tudjuk, hogy nem a latin zárthelyikre gondol.

November 9.

Megnéztem a *Drakulics elvtársat*. Nem akarok véleményt formálni most. Csak megnéztem, és gondolkodom róla.

November 10.

„Ekkor Cayetano, most először, szájon csókolta. Sierva María teste egy

feljajdulással megremegett, könnyű kis tengeri párafelhőt bocsátott ki magából, aztán megadta magát a sorsának. Cayetano az ujjai begyével pásztázott végig a bőrén, alig érve hozzá, és életében először élte át azt a csodát, hogy úgy érzi, mintha egy másik lény testébe költözött volna.” (G. García Márquez)

November 11.

Csodálatos érzés egyszerre látni és olvasni *Az ötödik pecsétet*. Képi és verbális orgazmus.

November 12.

A könyvespolc könyvektől terhes – mégis üres. Nem adtam nekik a lelkem még. A könyvtár polcain lévő könyvek pedig kiáltoznak, hogy elég a lelkekből, ne tovább!

November 13.

Kaptam egy tízoldalas verset. Nem volt rossz, csak nem jöttem rá, miért kaptam. A véleményezésem után azt mondta a szerző (egy ált. iskolás fiú), hogy nem érdekli egyébként, amit mondok. Csak ajánlották neki, hogy küldje el nekem. Ennyiben maradtunk.

November 14.

Ötvös tanár úr nem tudta megtartani az óráját. Ezek a pillanatok sosem hoznak megnyugvást.

November 15.

Zalaegerszegi hétvége.

November 16.

Meglátogattuk kettesben a szombathelyi Weöres Sándor Színházat. Ambivalens előadás volt. Egyszerre volt ötletes, de tökéletes szar. Utána még sötétben láthattam a jáki templomot. Inkább csak néztem.

November 17.

Újra elkezdtem megnyugodni. A jóga kiségit a bajból. Az élet akár egy akut roham tör rám; a pontos levegővétel elaltatja a hangokat.

November 18.

„Ébredj, szelídülj meg
Mennyi ártatlan lény hajol közel hozzád
Ébredj, szelídülj meg
Mennyi kedves állat nyomja hozzád
A nedves orrát ez Mennyország.” (Lovasi)

November 19.

A Generalitól kaptam egy e-mailt: „Boldog férfinapot kívánunk!” Rendesek, hogy így gondolnak a kuncsaftokra. Megköszöntem volna, végül is, ezt tanították odahaza, de így folytatódott a levél: „Automatikus üzenet, kérjük, ne válaszoljon!” Ritkán van lehetőségünk megköszönni a kedvességet.

November 20.

„Ez a föld, melyen annyiszor
Apáid vére folyt,
Ez a föld másra sem való,
Csak hogy eltékozzod.
Itt küzdtenek honért a hős
Árpádnak hadai;

Bátorság volna ezt a hont
Neked fenntartani.” (Arany János)

November 21.

„Apa és anya
is egymás mellett
mennek,
én meg középen,
mert én vagyok a végtelen,
ahol ők összeérnek.” (Kiss Ottó)

November 22.

Az jutott eszembe, hogy hétéves koromban, Farsangkor dalmata kutyának öltöztem be – ki tudja, anyám buzdítására, vagy én imádtam annyira a százegy kiskutyát –, és a konferáló-szó-
rakoztató-műsorvezető-szerű egyén megkérdezte, hogy minek öltöztem be. Hülyének néztem, hiszen láthatta, de hát minden gyerek válaszolt előttem, mondtam, hogy minek. Felkacagott, és megkérdezte, hogy na és a többi testvér hol maradt? Bambán bámultam rá, az egész közönség röhögni kezdett. Megkérdezte a közönséget, hány dalmata kutya van még itt? Hatan tették fel a kezüket, mire hozzám fordult hatalmas vigyorral és büdös szájjal, hogy a többiek ezek szerint még nem születtek meg. Erre megint mindenki engem nézett és röhögött. Utálok a Farsangot.

November 23.

Megjelent az első novellám. Ez jó.

November 24.

Eolvastam *A hóhér kötelét*. Szerintem olvasható. Valakinek. Viccen kívül.

November 25.

Minden nap: „Köszönjük, hogy a vasutat választotta! Jó utat kívánunk!”

November 26.

Megérkeztek a következő lapszám szövegei. Közben megnéztem a *Trezort* és az *Isteni műszak* című magyar filmeket.

November 27.

„Rajtam kéred számon, ami neked sem sikerülhet
Bazdmeg, bazdmeg,
Most fogok ordítani egyet
A nevedet, bazdmeg, a felekezet szintúgy
A hegyedet, a terveidet
A szerepedet, sőt még a szeretetet
Azt is, bazdmeg, felejtsd el” (Kaukázus)

November 28.

Érdekes előadást hallgattam, mindenféle diagrammal bemutatva, az *Üvöltő szelekről*.

November 29.

Megromlott a látásom. Vásároltam egy kupont, és megcsináltattam első szemüvegem. Már jobb.

November 30.

Megérkezett a Klebersberg-ösztöndíj első fele. „A dallam nem változtat szövegén.” (József Attila)